

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1504/2020
19.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милоша Лилића и др., због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Лилића, адвоката Александра Митровића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К. 756/18 од 11.02.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 580/20 од 05.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Лилића, адвоката Александра Митровића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К. 756/18 од 11.02.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 580/20 од 05.10.2020. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К. 756/18 од 11.02.2020. године, окривљени Милош Лилић, поред окривљеног АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 8 месеци, у коју му је урачунато и време проведено у притвору почев од 11.10.2018. године до 11.02.2020. године. Према окривљеном Милошу Лилићу изречена је мера безбедности одузимања предмета, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде и на основу члана 91. и 92. КЗ одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у износу од 25.000,00 динара. Истом пресудом одлучено је и о трошковима кривичног поступка, у смислу члана 264. ЗКП, те је окривљени Милош Лилић ослобођен од дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 580/20 од 05.10.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, браниоца

окривљеног Милоша Лилића и браниоца окривљеног АА и пресуда Вишег суда у Београду К. 756/18 од 11.02.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Милоша Лилића, адвокат Александар Митровић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде преиначи или исте укине.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Лилића – адвоката Александра Митровића је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док у преосталом делу нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног, адвокат Александар Митровић, у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и наводи да се пресуда заснива на незаконитом и неуставном доказу. Као незаконит доказ бранилац означава записник о претресању стана и других просторија од 11.10.2018. године и то из разлога што је претресање стана извршено без наредбе суда, без икакве судске контроле испуњености услова за претрес, у смислу члана 160. ЗКП, те да судија за претходни поступак није обавештен о претресу и није могао да цени испуњеност услова за претрес, а што је довело до тога да је у записнику о претресу стана наведено да је сагласност држаоца постојала, иако је није било. Даље се наводи да је разваљивање улазних врата од стана непосредо пре уласка, од стране полицијских службеника, непобитно, те да исто искључује добровољност и сагласност држаоца, чиме је учињена и повреда закона из члана 158. ЗКП, обзиром да није био испуњен обавезан услов прописан овом одредбом, а наведен је на записнику као разлог уласка у стан подносиоца-сагласност држаоца.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да јавни тужилац или овлашћено службено лице полиције, изузетно и без наредбе суда, могу да уђу у стан и друге просторије и без присуства сведока да предузму претресање стана и других просторија или лица која се ту затекну, уз сагласност држаоца стана и друге просторије.

Из записника о претресању стана и других просторија од 11.10.2018. године, утврђено је да је извршено претресање стана у улици ..., да су претресању стана присуствовали сведоци ББ и ВВ, као и да је претресање стана извршено уз сагласност

држаоца стана, овде окривљеног Милоша Лилића, као и да је исто извршено на основу одредбе члана 158. став 1. ЗКП, односно без наредбе суда. Такође је утврђено да је записник о претресању стана и других просторија потписан, од стране овде окривљеног Милоша Лилића без примедбе, као и да је потписан од стране овде окривљеног, као држаоца стана, део записника о претресању у којем стоји да постоји сагласност држаоца стана.

Имајући у виду наведено, обзиром да је постојала сагласност држаоца стана - овде окривљеног Милоша Лилића, те да је претресање стана и других просторија извршено у свему у складу са одредбом члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд је напред наведене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Лилића оценио као неосноване, те с тим у вези, напред наведени доказ не представља незаконити доказ на коме се судска одлука не може заснивати.

При томе, мора се, на овом месту напоменути да начин уласка у стан овде окривљеног Милоша Лилића од стране овлашћених службених лица – проваљивањем врата, представља радњу откривања извршења кривичног дела по овлашћењима полиције у смислу члана 286. став 1. ЗКП и насилан улазак овлашћених службених лица, у том циљу не чини претрес и записник о претресању стана и других просторија, као накнадну радњу незаконитим доказом и није у супротности са давањем сагласности овде окривљеног Лилић Милоша за претресање стана. Наиме, у тренутку када су овлашћена службена лица ушла у стан овде окривљеног, користећи овлашћења из члана 286. став 1. ЗКП, тек након тога, уследила је процесна радња претресања и то без наредбе, али уз сагласност држаоца стана – окривљеног Милоша Лилића у смислу члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП. Сходно изнетом, насилан улазак није радња претресања стана, већ поступање полиције по овлашћењу из члана 268. став 1. ЗКП, па се чињеница насилног уласка, не може поистовећивати са сагласношћу окривљеног као држаоца стана да се изврши претрес стана без наредбе у склопу доказне радње, која је тек накнадно обављена.

Поред изнетог, чињеница да овлашћена службена лица нису у конкретном случају поступила у смислу члана 160. ЗКП, односно о претресу без наредбе суда нису поднели извештај судији за претходни поступак (а што је неспорно утврђено у току овог поступка), представља поступање супротно овој законској одредби, али то не чини записник о претресању стана и других просторија незаконитим доказом, јер Законик о кривичном поступку не прописује да се услед овог пропуста, на наведеном доказу (записник) не може заснивати пресуда (апсолутно незаконит доказ), већ се ради о релативно битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 160. ЗКП, која није од утицаја на законитост овог доказа.

Поред наведеног, бранилац окривљеног указује да је повређено Уставом зајемчено право на неповредивост стана (члан 40. Устава), а у смислу члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП. Међутим, како уз захтев за заштиту законитости бранилац окривљеног није приложио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, а што је обавеза подносиоца захтева, у смислу члана 484. ЗКП, то је Врховни касациони суд нашао да, у овом делу захтев за заштиту законитости нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**